Dosarul nr.3-1066/2025
2-25056063-12-3-24042025

**HOTĂRÂRE**
**În numele Legii**

09 septembrie 2025 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
în componență:
Președintele ședinței, judecător Rodica Nicula
Grefier Ana Roșu

examinând în ședință de judecată închisă, acțiunea de contencios administrativ depusă de *****, reprezentat de avocatul Cristina Negru, împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la anularea deciziei și obligarea emiterii actului administrativ favorabil,

**c o n s t a t ă :**

**Pretențiile reclamantului**

La 24 aprilie 2025 *****, reprezentat de avocatul Cristina Negru a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, solicitând anularea deciziei nr. 940/25/DAA din 07 aprilie 2025 și obligarea pârâtului de a-i acorda protecție umanitară lui *****, în conformitate cu art.19 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

În motivarea acțiunii s-a indicat că reclamantul nu dorește să revină în Camerun din circumstanțele expuse în interviul depus la Inspectoratului General pentru Migrație, însă autoritatea publică pârâtă a constatat că situația din ţara de origine a reclamantului, Camerun, nu prezintă un pericol atât pentru viața cât pentru şi securitatea acesteia în cazul întoarcerii în ţara de origine.

Cu Decizia nr.940/25/DAA din 07 aprilie 2025 a Inspectoratului General pentru Migrație, reclamantul nu este de acord din următoarele motive.

A declarat reclamantul ***** că nu poate să se întoarcă în țara lui de origine deoarece are frică pentru viața sa și nu se simte în siguranță.

A menționat că, toate persoanele care fug din țara lor de origine din cauza persecuțiilor sau a unor vătămări grave au dreptul să solicite protecţie internațională. Azilul este un drept fundamental, iar acordarea lui persoanelor care îndeplinesc criteriile stabilite în Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul

refugiaților constituie o obligație internațională pentru Statele-Părți, printre care se numără şi statele membre ale UE. UE a încorporat condițiile care trebuie îndeplinite pentru a beneficia de protecție internațională în propriul său corpus juridic şi a extins conceptul, creând o categorie suplimentară de beneficiari ai protecției internaționale pe lângă refugiați, și anume beneficiarii protecției subsidiare.

În drept a invocat art. 16 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecţie: a) statutul de refugiat; b) protecţie umanitară; c) protecţie temporară; d) azil politic.

Conform art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinând nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara țării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Articolul 19 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în tara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obțină protecţia respectivei ţări

Astfel, reclamantul a solicitat anularea deciziei nr. 940/25/DAA din 07 aprilie 2025 și obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să-i acorde o formă de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

**Obiecțiile pârâtului:**

Inspectoratul General pentru Migrație, la 08 mai 2025, a depus referință prin care a solicitat respingerea acțiunii înaintate de către *****, ca fiind nefondată și ilegală (f.d.15-22).

În susținerea argumentelor, reprezentantul autorității publice pârâte a menționat că la 28 octombrie 2024 solicitantul de azil, ***** s-a adresat cu o cerere pentru acordare unei forme de protecție în Republica Moldova. Motivul plecării din Camerun, solicitantul a declarat că în regiunea unde locuia, L'extreme-Nord, or. *****, este conflict armat. Solicitantul a declarat ca s-a născut în or. *****, dar a locuit mereu în or. *****.

A menționat autoritatea publică pârâtă că în cadrul interviului ***** a

declarat ca a fost școlarizat în *****, dar a susținut bacalaureatul în *****, din cauza situației din regiunea L'extreme -Nord, or. *****. Pericolul era că grupe înarmate de rebel, intrau înarmați în școli și răpeau tinerii. Era permanent conflict armat dintre rebeli și armata regulată. Solicitantul a comunicat că familia sa, părinții și 3 frați și 4 surori sunt refugiați în țara vecină, Gabon. Ei se afla în Gabon de 2 ani.

***** a susținut, că la data de 02.02.2021 a plecat legal din Camerun în Egipt, unde a muncit la un call-centru. După 3 ani, cu ajutorul unui prieten care făcea studiile la Universitatea Studii Europene din Moldova (USEM) din Republica Moldova, a obtinut E-viza și la 11.02.2024 a venit în Republica Moldova în scop de studii la USM. În Republica Moldova, s-a angajat în câmpul muncii, însă când a dorit să depună actele pentru un drept de ședere în scop de muncă la Inspectoratul General pentru Migrație, a aflat că din cauza absențelor a fost exmatriculat de la universitate. Solicitantul a declarat ca nu a reușit să obțină un permis de ședere în scop de muncă, din acest motiv a solicitat azil.

A notat Inspectoratul General pentru Migrație că motivul solicitării azilului de către reclamant ar fi că are prieteni, se simte bine în Moldova și dorește să locuiască legal aici. Motivul pentru care solicitantul nu dorește să revină în țara de origine, este din cauza situației din regiunea de unde locuiește și situației tensionate din Camerun. Totodată, oportunitățile pe care le are în R. Moldova nu le are în Camerun.

În conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Potrivit art. 45 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul, actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie:

a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin.(2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997;

b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura

menționată la lit. a).

(2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (l) pot să ia forma:

a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală;

b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie;

c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate;

d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate;

e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17;

f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații:

a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției;

b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine;

c) amenințarea gravă și individuală In viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Conform pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că nu există o definiție universală acceptată a „persecuției”, iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiție au avut un succes limitat.

Din articolul 33 al Convenției din 1951, se poate deduce că o amenințare a vieții sau a libertății pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenență la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuție. Alte violări grave ale drepturile omului din aceleași motive - vor constitui, de asemenea, persecuție.

La examinarea acestui element, au fost luate in considerare declarațiile solicitantului, potrivit cărora nu dorește să revină în țara de origine din motiv că nu se simte în siguranță și viața sa ar fi în pericol din cauza conflictului armat dus de către rebeli.

Este, de asemenea, necesar să se evalueze declarațiile făcute de solicitant, însă declarațiile lui nu pot fi considerate în abstract, ci trebuie analizate în

contextul unor situații concrete, iar cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantului este indispensabilă.

În această ordine de idei, autoritatea publică pârâtă a menționat că grupurile armate afiliate la ISWAP si JAS, care provin din Boko Haram, au continuat să efectueze atacuri asupra satelor de la granița cu Nigeria și asupra insulelor din Lacul Ciad. Criza anglofona cunoscută și sub denumirea de Războiul Ambazoniei sau Războiul civil Camerunez, este un conflict în curs între grupurile militante ambazoniene și guvernul camerunez din regiunile de nord-vest și sud-vest ale Camerunului care este în vecinătate cu Nigeria, parte a problemei anglofone de lungă durată. Zonele care sunt afectate cel mai mult în Camerun este regiunea de nord a Camerunului precum: *****, Paia, Guider, Yagoua, Maroua, Mokolo, Waza. Solicitantul a stipulat că în țara de origine nu se simte în siguranță din cauza că în localitatea unde locuia a fost invadată de grupul terorist Boko Haram.

Potrivit studiilor citate anterior, partea de nord este afectată de gruparea teroristă însă regiunea de est orașul ***** (regiunea francofonă) nu este afectata de conflictul dintre insurgenți si forțele guvernamentale, astfel temerea solicitantului este neîntemeiată atât din punct de vedere obiectiv, cât și din punct de vedere subiectiv.

Totodată, a specificat autoritatea publică pârâtă că 3 frați și 4 surori ai solicitantului s-au refugiat într-un loc sigur precum orașul Gabon. În contextul dat se invocă art. 49 alin.(1) a Legii nr. 270/2008 privind azilul in Republica Moldova ce prevede că, la examinarea cererii de azil se poate stabili că solicitantul nu are nevoie de protecție internațională dacă într-o regiune din țara sa de origine nu se justifică temerea bine întemeiate de persecute sau riscul real de a fi supus unor vătămări grave și dacă se poate aștepta în mod rezonabil ca solicitantul să rămână în acea regiune.

La emiterea deciziei s-a luat in considerare faptul ce cetățeanul Camerunului, *****, a intrat pe teritoriul Republicii Moldova în anul 2023, dar a manifestat intenția de a solicita azil la data 28 octombrie 2024.

Totodată, s-a menționat că solicitantul a deținut un permis de ședere în Republica Moldova în scop de studii, fiind înmatriculat la Universitatea de Stat din Moldova. Ulterior, din cauza absențelor repetate, generate de angajarea sa în cadrul SRL „Linela”, acesta a fost exmatriculat, iar ca urmare, permisul de ședere i-a fost revocat.

A relatat autoritatea publică pârâtă faptul că, pe numele lui *****, a fost emisă o decizie de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova, fiind institute totodată o interdicție de reîntoarcere pentru o perioadă de un an.

Astfel, cererea de azil a fost formulată nu din motive reale de persecuție în țara de origine, ci ca un mijloc de a obține permis de ședere, fiind constrâns de circumstanțele în care se află. Deci s-a apreciat că scopul cererii de azil este unu

abuziv.

Mai mult ca atât, din analiza materialelor anexate la dosar, reclamantul a părăsit țara de origine la data de 02.02.2021, iar ulterior s-a aflat timp de aproximativ trei ani pe teritoriul Republicii Arabe Egipt, stat considerat sigur. În aceasta perioadă, reclamantul ar fi avut posibilitatea de a manifesta intenția de a solicita protecție internațională acestui stat, însă nu a solicitat.

Făcând referire la Manualul vizat anterior, pct. 195 prevede că în primul rând trebuie ca faptele semnificative ale cazului individual să fie prezentate dc solicitantul însuși. Potrivit, pct. 196 ca principiu juridic general, cel care poartă răspunderea principală pentru prezentarea dovezilor este persoana care înaintează cererea, iar pct. 197, prevede că, cu toate acestea, îngăduința față de o astfel de posibilă lipsă de dovezi nu înseamnă ca declarațiile nesusținute de dovezi trebuie neapărat acceptate ca fiind adevărate.

La fel nu a fost depistate careva încălcări grave a drepturilor fundamentale ale omului.

Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011, privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, care potrivit art. 10 alin. (2) prevede că: atunci când se evaluează dacă un solicitant este îndreptățit să se teamă că va fi persecutat, este indiferent dacă posedă efectiv caracteristica legată de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice care stau la originea persecuției, atât timp cât o astfel de caracteristică îi este atribuită de agentul de persecuție.

În conformitate cu art. 47 din Legea nr. 270/2008, agenți de persecuție sau vătămări grave sunt: a) statul; b) partidele sau organizațiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului; c) agenții neguvernamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenții menționați la lit. a) și b), inclusiv organizațiile internaționale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave în sensul art. $47^1$ .

Potrivit ar $47^1$ din Legea nr. 270/2008, (1) Protecția împotriva persecuției sau a vătămărilor grave poate fi asigurată numai de către: a) stat; b) partide sau organizații, inclusiv organizații internaționale care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia, cu condiția ca acestea să fie dispuse și în măsură să ofere protecție în conformitate cu alin. (2).

(2) Protecția împotriva persecuției sau vătămărilor grave trebuie să fie efectivă și să nu aibă un caracter temporar. Aceasta se acordă, în general, atunci când agenții menționați la alin. (1) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuția sau vătămările grave, atunci când dispun de un sistem juridic eficient

care să permită descoperirea, urmărirea penală și sancționarea acțiunilor ce constituie o persecuție sau o vătămare gravă și atunci când solicitantul are acces la o astfel de protecție.

S-a indicat, că potrivit pct. 65 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, Agenți ai persecuției, în mod normal, persecuția este legată de acțiunile autorităților unei țări. Ea poate emana, de asemenea, de la părți ale populației ce nu respectă standardele stabilite de legile țării respective. Unul din cazuri poate fi intoleranța religioasă, ce duce la persecuție, într-o țară altfel laică, unde unele fracțiuni ale populației nu respectă credințele religioase ale celorlalți. Acolo unde actele grave de discriminare sau altele infracționale sunt comise de populația locală, acestea pot fi considerate ca persecuție dacă sunt tolerate cu bună știință de autorități sau dacă autoritățile refuză, sau se dovedesc incapabile să ofere o protecție adecvată.

În urma celor relatate, s-a concluzionat că nu sunt suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de azil să fie supusă acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 270/2008.

Respectiv, prevederile art. 1A din Convenția de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților și art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova nu sunt aplicabile în cazul dat.

În conformitate cu prevederile art. 42 din Legea nr. 270/2008, la soluționarea cererilor de azil autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere.

Astfel, a fost analizată și posibilitatea acordării protecției umanitare în conformitate cu art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, potrivit căruia protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive dc violență

generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

a) Analiza existenței unei condamnări la pedeapsa capitală sau existența pericolului execuției. În urma analizei acestui element în baza afirmațiilor solicitantei din nota de interviu, a fost conchis faptul că solicitantul de azil nu este expusă unui risc serios de a fi condamnată la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, aceasta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care să fie urmărită de către autorități.

b) Analiza vătămărilor grave de tortură sau tratamente ori pedepse inumane sau degradante. În conformitate cu Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sat; degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova la 31 mai1998, termenul „tortură" desemnează orice act prin care se provoacă unei persoane, cu intenție, o durere sau suferințe puternice, de natură fizică sau psihică, în special cu scopul de a obține, de la această persoană sau de la o persoană terță, informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis sau este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a face presiune asupra unei terțe persoane, sau pentru orice alt motiv bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea, atunci când o asemenea durere sau suferință sunt provocate de către un agent al autorității publice sau orice altă persoană care acționează titlu oficial, sau la instigarea sau cu consimțământul expres sau tacit al unor asemenea persoane. Analizând declarațiile solicitantului, dânsul nu a fost supus unor astfel de tratamente, el părăsind țara de origine, din alte considerente.

c) Analiza riscului serios de amenințări grave și individuale, la adresa vieții sau integrității corporale a unui civil, urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat intern sau internațional.

Suplimentar, reprezentantul autorității publice pârâte a atras atenția asupra faptului că, potrivit art. 19 din Legea nr.270/2008, protecția umanitară se acordă străinului care nu întrunește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis in țara de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3), astfel încât se atestă faptul că reclamantul era obligat să demonstreze prin probe pertinente și convingătoare că viața acestuia în caz de reîntoarcere în țara de origine, se află in pericol.

Luând în considerare informația din țara de origine a solicitantului de azil, s-a apreciat că nu au fost găsite informații referitoare la existența unor schimbări în situația din țară, care ar pune în pericol viața și libertatea persoanei în cauză și de asemenea, nu au fost găsite rapoarte ce ar înregistra unele încălcări grave ale drepturilor omului.

**În ședința de judecată** reclamantul ***** a susținut în fapt și drept cererea

de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentantul reclamantului, avocatul Cristina Negru, a susținut cererea înaintată și a solicitat admiterea acesteia.

Reprezentantul autorității publice pârâte, Ionela Zabrian, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept indicate în referință.

**Aprecierea instanței de judecată:**

Examinând cererea de chemare în judecată, referința și dosarul administrativ, audiind explicațiile părților, cercetând probele anexate la dosar în ansamblu și interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanța de judecată apreciază cererea de chemare în judecată admisibilă, dar pasibilă respingerii, din următoarele considerente.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Dispozițiile legale citate enunță temeiurile de bază de admisibilitate a cererii de chemare în judecată formulată în instanța de contencios administrativ: I. prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă

măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului; II. competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ; III. respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ IV. respectarea procedurii prealabile; V. respectarea termenului de înaintare a acțiunii; VI. prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Din conținutul cererii de chemare în judecată și esența revindecărilor formulate, se atestă că ***** își exprimă dezacordul cu decizia nr. nr.940/25/DAA din 07 aprilie 2025 a Inspectoratului General pentru Migraţie al MAI cu privire la respingerea cererii de azil, solicitând anularea acesteia și obligarea acordării unei forme de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

Astfel, reclamantul a formulat o acțiune în obligare.

Materialele cauzei denotă că, cetățeanul *****, la 28 octombrie 2024 a depus la Inspectoratul General pentru Migrație, cerere de azil, prin care a solicitat azil în Republica Moldova (f.d.1-3, dosar administrativ).

La data de 07 aprilie 2025, de către Inspectoratul General pentru Migraţie al MAI, a fost emisă Decizia nr. 940/25/DAA, prin care, urmare a examinării cererii de azil a lui *****, în temeiul art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova, art. 4 alin. (3) și art. 60 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, s-a respins cererea de azil (f.d.9).

Nefiind de acord cu decizia nr. 940/25/DAA din 07 aprilie 2025 a Inspectoratului General pentru Migrație, *****, la 24 aprilie 2025 s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată.

În privința primei condiții de admisibilitate se atestă că, decizia contestată, în sensul prevederilor art. 10 și 11 al Codului administrativ, reprezintă un act administrativ individual, emanând de la o autoritate publică ca măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual, având caracter defavorabil, ori reclamantul, pretinde că prin acesta i-a fost încălcat dreptul de a beneficia de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

Competența pentru examinarea prezentei acțiuni, în conformitate cu prevederile art. 191 alin. (1) și art. 196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, astfel, cererea de chemare în judecată fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

Referitor la condiția de respectare a remediului extrajudiciar cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil până la înaintarea acțiunii în contenciosul administrativ, instanța de judecată reține următoarele.

Conform prevederilor art. 61 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270-XVI din 18 decembrie 2008, deciziile privind cererile de azil pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ fără respectarea vreunei proceduri

prealabile.

În acest sens, instanța de judecată constată că la caz, procedura prealabilă nu urma a fi efectuată, iar reclamantul, a respectat procedura de contestare a deciziei Inspectoratului General pentru Migrație privind cererea de azil, direct în instanța de judecată.

Conform art. 209 alin. (1) și (2) Cod administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Ținând cont de prevederile enunțate, raportate la circumstanțele constatate, instanța de judecată concluzionează asupra respectării de către reclamant a termenului de depunere a acțiunii. Or, actele cauzei atestă că decizia contestată a fost emisă la 07 aprilie 2025, comunicată reclamantului la 10 aprilie 2025, iar cererea de chemare în judecată a fost depusă la 24 aprilie 2025, în interiorul termenului reglementat.

Conform art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În sensul art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În conformitate cu art. 39 alin. (1) Cod administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit.

Alin. (2) al aceluiași articol, statuează că orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

La caz, cu referire la cele menționate, instanța reține că reclamantul revendică apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art. 17 Cod administrativ. Corespunzător, condiția revendicării unui drept legitim este întrunită.

Astfel, acțiunea este admisibilă.

Totodată, instanța de judecată va concluziona în privința netemeiniciei acțiunii reclamantului, reținând următoarele argumente.

Din actele cauzei, explicațiile expuse în acțiune, referință și dosarul administrativ, se reține că, ***** s-a născut la *****, în orașul *****, Camerun. Este de naționalitate camerunez, de religie creștin.

În cadrul notei de interviu, întocmită la 13 martie 2025, la sediul Inspectoratului General pentru Migrație, reclamantul a declarat că motivul pentru care a plecat din Camerun a fost din cauza războiului civil, se teme pentru viața lui, din acest considerent nu se poate întoarce în Camerun.

În cadrul interviului, reclamantul a mai menționat că la data de 02.02.2021 a plecat legal din Camerun în Egipt. După 3 ani, cu ajutorul unui prieten care făcea studiile la Universitatea Studii Europene din Moldova (USEM) din Republica Moldova, a obținut E-viza și la 11.02.2024 a venit în Republica Moldova în scop de studii la USM. În Republica Moldova, s-a angajat în câmpul muncii, însă când a dorit să depună actele pentru un drept de ședere în scop de muncă la Inspectoratul General pentru Migrație, a aflat că din cauza absențelor a fost exmatriculat de la universitate.

A mai declarat că dorește să locuiască legal în Republica Moldova, are prieteni și are mai multe oportunități pe care nu le poate avea în Camerun. În Camerun e sărăcie și mizerie.

A mai invocat reclamantul că nu face parte dintr-un partid politic, în țara de origine, nu a fost reținut, arestat, judecat sau condamnat.

A mai comunicat că există pericol pentru viața și sănătatea lui în cazul revenirii lui în Camerun, deoarece poate fi răpit, poate să facă parte din conflictul iscat între armată și rebeli, impus să devină rebel.

Prin Decizia nr.940/25/DAA din 07 aprilie 2025, emisă de Inspectoratul General pentru Migrație, ***** i-a fost respinsă cererea de azil (f.d.9)

Prin urmare, reclamantul a solicitat anularea deciziei nr. 940/25/DAA din 07 aprilie 2025 și obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să-i acorde o formă de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

Verificând legalitatea și temeinicia actului administrativ contestat din perspectiva argumentelor participanților la proces, în limitele obiectului acțiunii și cercetând din oficiu situația de fapt și de drept a cauzei deduse judecății, instanța conchide că decizia autorității publice pârâte a fost emisă de organul competent și în corespundere cu procedura stabilită de lege, de asemenea este motivată și nu subzistă excese din partea organului emitent, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

Conform art. 17 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine

întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Art. 6 alin. (1) lit. a)-c) din Legea 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, stabilește că intrarea pe teritoriul Republicii Moldova este permisă străinilor care întrunesc următoarele condiții: posedă un document de călătorie valabil, recunoscut sau acceptat de Republica Moldova, dacă prin tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte nu se prevede altfel; posedă viză acordată în condițiile prezentei legi sau, după caz, permis de ședere valabil ori buletin de identitate pentru refugiați sau pentru beneficiarii de protecție umanitară, dacă prin tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte nu s-a stabilit altfel; prezintă documente care justifică scopul intrării și fac dovada existenței unor mijloace corespunzătoare atât pentru întreținerea pe perioada șederii, cât pentru întoarcere în țara de origine sau pentru tranzit de către un alt stat în care există siguranța că li se va permite intrarea.

Reieșind din prevederile art. 56 lit. a)-f) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a cărei cetățenie a dobândit-o.

În conformitate cu art. 11 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, nici un solicitant de azil nu va fi expulzat sau returnat de la frontieră ori de pe teritoriul Republicii Moldova.

Conform art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în

Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

După cum rezultă din conținutul art. 45 alin. (3) lit. a)-c) al Legii privind azilul în Republica Moldova, prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Potrivit prevederilor art. 51 alin. (1) lit. a)-c) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce: s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat și se află pe teritoriul Republicii Moldova; se află pe teritoriul Republicii Moldova; în țara de origine a străinului cu drept de ședere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecție.

Potrivit art. 60 din Legea nr.270 privind azilul în Republica Moldova, după intervievarea solicitantului de azil, în baza materialelor cuprinse în dosar, se emite una dintre următoarele decizii: a) recunoaşterea statutului de refugiat; b) acordarea protecţiei umanitare; c) respingerea cererii de azil. (2) Decizia privind acordarea protecţiei umanitare va cuprinde şi motivele nerecunoaşterii statutului de refugiat. (3) Orice decizie a Inspectoratului General pentru Migraţie privind cererea de azil se comunică de îndată solicitantului în scris, prin comunicare directă sau prin trimitere poştală la ultima lui adresă declarată. La solicitare, se eliberează către ÎCNUR o copie de pe decizie. (4) În cazul acordării unei forme de protecţie, Inspectoratul General pentru Migraţie informează beneficiarul despre drepturile şi obligaţiile sale. (5) În cazul respingerii cererii de azil, în decizie se indică dreptul şi termenul în care solicitantul de azil poate ataca, precum şi obligaţia de a părăsi teritoriul Republicii Moldova la expirarea termenului de 15 zile de la data rămînerii irevocabile a deciziei privind respingerea cererii sale de azil.

Astfel, se reține că, prin noțiunea de azil se înțelege o instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat și acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic, iar beneficiar de protecție internațională este cetățeanul străin sau apatrid căruia i s-a recunoscut statutul de refugiat sau i s-a acordat protecție umanitară.

Prin urmare, se atestă că, pentru admiterea cererii de azil este necesară

efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave, la fel trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție sau vătămare gravă la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

În același timp, instanța notează că, este important de stabilit dacă solicitantul implicat s-ar afla personal în pericol de a fi supus persecuției sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara în care s-ar reîntoarce, existența unui sistem organizat de violări evidente ale drepturilor omului într-o țară neconstituind un motiv suficient pentru a stabili că o persoană ar fi expusă pericolului de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări.

Așadar, reclamantul ***** nu a prezentat nici Inspectoratului General pentru Migrație, nici instanței de judecată, probe pertinente, concludente și admisibile privind prezența unor temeri bine întemeiate că a fost persecutat în țara sa de origine pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică și datorită acestor temeri nu se poate afla sub protecția țării a cărei cetățeniei o deține sau datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Reclamantul ***** se află pe teritoriul Republicii Moldova din anul 2023 și în anul 2024 a manifestat voința de a solicita azil pe teritoriul Republicii Moldova.

Totodată instanța de judecată reține că, motivul solicitării azilului pe teritoriul Republicii Moldova invocat de către reclamant în cererea de chemare în judecată este că a fost nevoit să părăsească țara de origine, Camerun, din cauza războiului civil, se teme pentru viața lui.

Un alt motiv este faptul că, dorește să locuiască legal în Republica Moldova, are prieteni și are mai multe oportunități pe care nu le poate avea în Camerun. În Camerun e sărăcie și mizerie.

Astfel, reieșind din materialele dosarului, instanța de judecată reține cu certitudine că, reclamantul ***** a părăsit țara de origine în lipsa unor circumstanțe care l-ar constrânge la asemenea pas. Mai mult ca atât, nu s-a putut identifica temerea de persecuții sau de riscul real de a fi supusă unor vătămări grave în țara sa de origine, or, nu au fost relevate niciun fel de circumstanțe sau probe care să arate că acesta ar putea fi supus unui risc real de tratamente inumane.

În context, instanța constată că, în conformitate cu prevederile art. 48 alin. (1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, iar în sensul dat, reclamanta nu a prezentat nicio probă.

Statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul de: „temeri bine întemeiate", conține atât un element subiectiv, cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente.

La caz, pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri şi criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenţiei de la 1951 cu privire la statutul refugiaţilor, prevede că „statutul de refugiat se aplică şi oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupaţiei, dominaţiei străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga ţară de origine sau a cărei cetăţenie o are, este obligată să părăsească locul de reşedinţă obişnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara ţării sale de origine sau a cărei cetăţenie o are".

În baza definiţiei date, rezultă că solicitantul de azil nu a identificat niciun motiv de agresiune, dominaţie străină sau existenţa unor evenimente care au tulburat ordinea publică în ţara de origine; nu are niciun motiv de temere, mai mult ca atât a relatat și s-a bazat pe informații destul de neclare și contradictorii.

Astfel, s-a apreciat că reclamantul nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea lui în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă pentru sine din aceleași motive dacă s-ar întoarce în țara de origine.

La fel, instanța relevă că, solicitantul de azil nu a întâmpinat niciun obstacol din partea autorităților de stat, nu a individualizat nicio acțiune întreprinsă împotriva sa, ce ar pune în pericol viața sau integritatea acestuia, în defavoarea solicitantului de azil fiind conchis faptul că acesta a oferit o informație destul de generală privind temerea sa individuală.

Astfel, temerea invocată de reclamant nu este una întemeiată și nu există o probabilitate reală ca, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața și integritatea corporală a acestuia să fie pusă în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca ***** să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

În acest sens, instanța consideră relevantă statuarea Curții Europene pentru Drepturile Omului, în cauza Vilvarajah și alții contra Regatului Unit (respingerea

unor solicitanți de azil din Sri Lanka spre țara lor de origine), astfel, nici Convenția, nici Protocoalele acesteia nu consacră un drept la azil politic. Totuși, în asemenea circumstanțe, o simplă posibilitate de rele tratamente nu antrenează în sine o violare a art. 3.

Prin prisma circumstanțelor expuse și prevederilor legale enunțate supra, instanța de judecată constată, la caz, netemeinicia cerințelor reclamantului de anulare a deciziei nr. nr.940/25/DAA din 07 aprilie 2025, iar alegațiile invocate în susținerea acțiunii înaintate poartă caracter formal, nefiind confirmate prin careva probe pertinente și concludente în acest sens, fiind combătute prin argumentele autorității publice pârâte și actele prezentate la dosarul administrativ.

Se reține că, în temeiul art. 137 din Codul administrativ: (1) În exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. (2) Dacă autoritatea publică poate decide discreționar și doar una din mai multe consecințe juridice este legală, atunci dreptul discreționar al autorității publice se reduce la alegerea consecinței juridice/soluției legale. (3) Stările de fapt identice în esență se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv. (4) Dacă într-un caz autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în același mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenționează să își schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare.

Astfel, se constată că, reieșind din circumstanțele cauzei, autoritatea publică pârâtă a aplicat Legea, discreția sa reducându-se la alegerea consecinței juridice, respectiv, soluției legale, tratarea neidentică a stărilor de fapt având un motiv obiectiv, stabilit de Lege.

Totodată, în conformitate cu art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, verificând exercitarea de către autoritatea publică a dreptului discreționar, instanța de judecată constată că, la examinarea cererii solicitantului de azil, autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar cu luarea în considerare a tuturor faptelor relevante, a respectat limitele legale și a acționat conform scopului acordat prin lege.

Având în vedere faptul că instanța de judecată s-a expus asupra argumentelor de principiu invocate de reclamant, în rest, instanţa de judecată respinge argumentele reclamantului și consideră că nu este necesar să răspundă la fiecare în parte, acestea fiind vădit neîntemeiate şi inadmisibile, or, în sensul jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului obligă, inter alia, instanţele naţionale să examineze adecvat declarațiile, argumentele şi probele, cu

toate acestea, deşi articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanţele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II).

Întinderea obligaţiei de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea Ruiz Torija v. Spain și Hiro Balani v. Spain, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, § 29 și, respectiv, § 27; și Helle v. Finland, 19 decembrie 1997, § 55, Reports of Judgments and Decisions 1997-VIII, inclusiv hotărârea Curţii Europene a Drepturilor Omului pronunţată în pricina Fomin v. Moldova, nr. 36755/06, § 31, 11 octombrie 2011).

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

În contextul celor relatate, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Respectiv, niciunul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actului administrativ individual defavorabil, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulare sau de nulitate a actului administrativ, or actul contestat este emis conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organul competent.

În consecință, analizând normele legale în coraport cu circumstanțele faptice stabilite, precum și criticile aduse către reclamant referitor la acțiunile autorității publice pârâte, instanța de judecată conchide că, decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. 940/25/DAA din 07 aprilie 2025 cu privire la respingerea cererii de azil, este legală și întemeiată.

Subsecvent, instanța de judecată conchide și asupra netemeiniciei cerinței reclamantului privind obligarea autorității publice pârâte să acorde o formă de

protecție teritoriul Republicii Moldova, pretenția urmând să fie respinsă ca neîntemeiată.

În conformitate cu art. 224-225, 229, 232 din Codul administrativ, instanța de judecată,

**h o t ă r ă ș t e :**

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ depusă de *****, reprezentat de avocatul Cristina Negru, împotriva Inspectoratului General pentru Migrație cu privire la anularea deciziei nr.940/25/DAA din 7 aprilie 2025 și obligarea emiterii actului administrativ favorabil.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,
judecător Rodica Nicula